

Să vă spun drept, nu mai puteam eu de infarctul lui Léonce de Carville. Îl întâlnisem deseori pentru investigație. Cred că-mi acorda la fel de multă importanță ca unui bibelou neprețuit pe care și l-ar fi oferit soția lui. Să vă spun drept, cred mai cu seamă că nu suporta faptul că soția lui putuse să aibă o astfel de inițiativă, să mă angajeze fără să-i vorbească despre asta. Eram dovada vie a eșecului strategiei lui de buldozer. Colabora cu mine târșându-și picioarele, zâmbind, transmițându-mi informațiile pe care i le solicitam prin intermediul unor secretare care nu-și vedeau capul de treabă. Înțelegeți de ce n-am izbucnit în lacrimi când a căzut țeapăn pe peluza din Roseraie. La urma urmei, soția lui îmi completa cecurile, nu el!

De acord, nu de cinismul meu aveți nevoie. Dar vă interesează fotografia de pe plaja din Ceyhan, nu-i așa? Vreți să aflați cum se termină povestea? OK, ajung, ajung și acolo...

Ūnal Serkan era o adevărată anghilă. Vorbisem cu el de mai multe ori la telefon, îi oferisem deja o avere, două sute cincizeci de mii de lire turcești, pentru originalul fotografiei de pe plaja din Ceyhan, pentru negativ. Afacerea bătea pasul pe loc deja de o săptămână. Simțeam că Serkan voia să câștige mai mult, să vadă până unde putea ajunge.

În 7 aprilie, dimineața devreme, a sfârșit prin a-mi da întâlnire pe Kennedy Caddesi, mai jos de Topkapı, lângă Bosfor. Era un omuleț cu gesturi smucite, cu o privire zbanghie, uitându-se cruciș, cu un ochi spre Europa și cu celălalt către Asia. Nazim m-a însoțit pentru a traduce. Serkan voia un avans, cincizeci de mii de lire, fără să dea nimic la schimb, altfel vindea clișeu alcuiva.

Altcuiva? Cui? Soților Vitral? Ne lua de fraieri.

M-am ținut tare, bineînțeles. Fără negativ, nici o liră turcească. Nici el n-a lăsat nimic de la el. Aproape că ne-am încăierat, chiar acolo, în fața statuii lui Atatürk. Nazim a fost nevoit să ne despartă.

Întorcându-mă la hotel, aveam un sentiment bizar. Nu ca atunci când tocmai aș fi comis o eroare monumentală, ci dimpotrivă. Ca și când aș fi scăpat basma curată. Am telefonat în Franța să mi se trimită cât mai repede toate ziarele, toate revistele care publicaseră articole despre cazul de pe Mont Terrible. Am primit totul după trei zile, în 10 aprilie. După mai puțin de o oră, aveam

răspunsul. Vaza de un albastru sordid de pe noptiera mea s-a făcut țândări în carpeta cărămizie agățată de peretele camerei mele.

Ünal Serkan nu căutase prea departe! Revista *Paris Match* din 8 ianuarie 1981 publicase o serie de fotografii cu Lylie, în leagăn, în creșa spitalului Belfort-Montbéliard. Într-una din ele, Lylie adopta exact aceeași poziție ca în fotografia de pe plajă din Turcia, teoretic făcută cu o lună mai devreme. Aplecată puțin într-o parte, zâmbitoare, cu piciorul drept îndoit, cu brațul stâng sub cap; o poziție identică, până la ochiul care clipește sau la depărtarea dintre degete.

Fotografia lui Ünal Serkan era un fals, un fals grosolan! Munca falsificatorului nu fusese dificilă, înlocuise doar cearșafurile din leagăn cu un prosop de plajă de aceeași culoare și aceeași textură. În rest, o simplă fotografie a tovarășei sale fusese suficientă.

Îmi venea să smulg toate carpetele de pe pereții camerei mele, carpete pe care voiau să ni le vândă cu anasâna de fiecare dată când făceam un pas în nenorocitul ăla de oraș, Istanbul. Să ne vândă covoare, carne friptă sau tot soiul de obiecte, toată casa, făcută bucați pe trotuar, sau chiar să-și vândă copiii, femeile, pe ei înșiși, un braț, o mână, un organ, o inimă... Afurisită nație de băcani!

Două ceasuri m-am învărtit nervos prin cameră. M-am potolit treptat; chiar nu mai eram supărat pe Ünal Serkan, în cele din urmă... La război ca la război, își jucase bine cartea, ar fi putut să meargă. O escrocherie de două sute cincizeci de mii de lire turcești, pentru un simplu fotomontaj, puteam să înțeleg. Nu l-am mai revăzut pe acest Ünal Serkan. Aveam alte urgențe.

Mi-am petrecut săptămânile următoare în Turcia, încropind alte ipoteze. În cafeneaua Dez Anj, Nazim le găsea pe toate una mai fumegoasă decât cealaltă. Avea dreptate. Narghileaua, probabil. Sfârșisem prin a-i prinde gustul, vrând-nevrând, în trepidantul ritm din Istanbul. Narghileaua, rachiul și inevitabilul *keyif*, pauza de ceai servit pe o tupsie de argint, în păhărele de sticlă meșteșugite care îți ard buricele degetelor, între două întrebări nebunești.

— Nazim, și dacă Lyse-Rose nu ar fi fata lui Alexandre de Carville?

— Și atunci, ce s-ar schimba, Crédoule? ofta Nazim, suflându-și în ceai.

— Totul! Închipuie-ți că, pentru un motiv sau altul, Alexandre de Carville n-ar fi tatăl lui Lyse-Rose... că Véronique ar fi avut un amant... Un amant cu ochi albaștri... Ar inversa probabilitățile în termeni de genetică, în ce privește culoarea pupilelor și toate asemănările pe care le căutăm... Nu crezi?

— Un amant, Crédoules?

Nazim se uita la mine cu privirea lui poznașă și amuzată, cu ochii lui negri, cu care pesemne o dădea gata pe micuța Ayla.

Se pretinde că, pentru detectivii privați, cazurile de adulter înseamnă corvoada, pâinea cea de toate zilele, drojdia meseriei... Pe naiba! Dacă e să fim sinceri, intrarea prin efracție în viața sexuală a clienților rămâne una din laturile bune ale meseriei...

Nu mi-a fost deloc greu să descopăr că Alexandre de Carville nu era tocmai un model de virtute. E un eufemism. Cam bănuiam eu... Când ai puterea, bănuții, tinerețea, într-un oraș în care practica haremului este multimilenară, cu o soție care are grijă de copii la cinci sute de kilometri de locul tău de muncă... Am reușit, în timp, să identific o jumătate de duzină de aventuri extraconjugale ale chipeșului Alexandre. În mod straniu, femeile au tendința de a-și mărturisi destul de lesne aventurile cu un amant răposat... cu-atât mai mult cu cât și soția amantului a murit, la rândul ei...

Bizare, sentimentele.

Alexandre de Carville o ardea clasic, cu secretara suită pe biroul lui de sticlă de la sediul întreprinderii din Istanbul, în cartierul Yenikapı; le-am văzut pe amândouă, biroul de sticlă și secretara. Elegante și reci. Își regăsise și tinerețea, vreme de trei luni, cu o arzoaică din capitala turcă, abia majoră, care se făția prin cartierul Galata cu o fustă ce abia-i acoperea fundul, cu buricul la vedere, sub privirea inchizitorială a femeilor cu feregea neagră. Ea îl târa din bar în bar. I-am dat de urmă, este căsătorită. Doi copii. Încă nu poartă vâl, dar a renunțat la minijupă. Trec peste aventurile de hamam, peste dansurile din buric, cu semiprofesioniste într-ale amorului, în care adesea era însoțit de clienți, de altfel. După cercetările mele, amanta lui cea mai fidelă a fost Pauline Colbert, o franțuzoaică gen *working girl*, necăsătorită, responsabilă cu vânzările la firma Total, care, după spusele ei, fusese ultima care făcuse dragoste cu Alexandre de Carville, în 22 decembrie 1982,

adică exact în ziua plecării familiei cu avionul Airbus 5403... În mod vizibil, faptul că-l făcuse să-și dea drumul de mai multe ori, mi-a precizat ea, pe un tip care avea s-o sfârșească ars într-un avion după mai puțin de douăzeci și patru de ore o excita teribil, a posteriori. Mi-a mărturisit fără nici o rușine că Alexandre era o superpartidă și că mersese până la a i-o lua la supt în seraiul Topkapı, pe sub barba paznicilor palatului. Fata avea un chip oarecare pus pe un corp destul de provocator. Chiar am perceput că, dacă aș fi insistat puțin, și-ar fi adăugat și un detectiv privat în panoplia de trofee de vânatoare. Pe moment, nu m-am simțit prea bine pe post de fazan.

De unde o primă întrebare: Véronique de Carville era oare la curent cu destrăbălările soțului ei?

Greu de crezut contrariul! O a doua întrebare se impunea atunci, și cea mai importantă: îi răspundea ea oare cu aceeași monedă? N-am găsit nici o dovadă. Totul părea să arate că Véronique era moderat de deprimată, trăind aproape mereu singură, cu fetele ei, Malvina, apoi Lyse-Rose... Primea puține vizite, v-am spus deja... Am încercat să reperez în anturajul ei candidați la titlul de amant oficial și de tată potențial al lui Lyse-Rose. Exista fiul grădinarului, un băiat frumos ca un zeu, care săpa la torsul gol pe sub obloanele lui Véronique, amabil, genul care poate întreține fantasmalele unei occidentale deprimată, cititoare tulburată a cărții *Amantul Doamnei Chatterley*, dar flăcăul nu mi-a mărturisit nimic și, în plus, avea o pereche de ochi de un negru-intens care nu prea mă aranja din punct de vedere genetic...

M-am concentrat pe căutarea ochilor albaștri în împrejurimile vilei familiei de Carville din Ceyhan. Erau rari. Am găsit trei perechi, dintre care una posibilă, oarecum credibilă, aparținând unui neamț frumos cu părul strâns în coadă, care închiria hidro-biciclete prin împrejurimi. L-am fotografiat pe tip, de atunci pândesc viitoarele asemănări cu Lylie, de-a lungul anilor. În jocul asemănărilor, nimic evident pentru moment. Cu atât mai bine! Nu mă vedeam explicându-i lui Mathilde de Carville că-mi plătiese o avere în toți acești ani pentru ca să-i spun că efectiv Lyse-Rose supraviețuise prăbușirii... dar că nu era nepoțica lor, nu era o Carville, ci fiica unui teuton care închiria hidro-biciclete!

Între timp, în Franța, prețul brățării la mica publicitate trecuse la patruzeci și cinci de mii de franci și nici un pește nu mușcase încă, nici măcar un șmen turcesc. Nu e ușor de falsificat, trebuie spus, o brățară din aur masiv inscripționată la Tournaire...

În seria „să nu neglijez nici o pistă“, continuam să-l enervez pe Nazim, între două fumuri și trei înghițituri fierbinți:

— Nazim, și dacă prăbușirea avionului Airbus 5403 nu ar fi o întâmplare?

Era într-o după-amiază, cafeneaua Dez Anj era plină ochi de turci la cravată care-și dădeau rachiul de dușcă în timpul orei de rugăciune. Nazim tresări, aproape că răsturnă platoul pe care ni-l adusese chelnerul.

— Ce anume cauți, Crédoule?

— Ei bine... Dacă ne gândim din nou, n-au fost niciodată elucidate complet cauzele accidentului de pe Mont Terrible. Nu ți se pare că viscolul și incompetența pilotului sunt numai bune de învinovățit? De ce să nu ne imaginăm altceva?

— Am încredere în tine... Precizează...

— Un atentat, de exemplu. Un atentat terorist!

Mustața lui Nazim a vibrat.

— Împotriva cui? A familiei de Carville?

— De ce nu? Un atentat împotriva familiei lor, a lui Alexandre, moștenitorul unic... Raționamentul meu nu e complet stupid. Alexandre lucra la un proiect cu grad înalt de risc, conducta Baku-Tbilisi-Ceyhan, care trece chiar prin mijlocul Kurdistanului. Alexandre negocia direct cu guvernul turc, în timp ce PKK, Partidul Muncitoresc din Kurdistan, își multiplica atentatele pe întreg teritoriul...

Pe Nazim l-a bufnit râsul.

— Kurzii! Asta-i bună! Voi vedeți teroriști peste tot, voi, în Occident... Kurzii! O adunătură de țărani care...

— Nazim, sunt serios. Partidul Muncitoresc din Kurdistan n-a apreciat, dar absolut deloc, să vadă aurul negru cum îi trece pe sub nas fără să se oprească pe teritoriul lui. Cred că apreciau și mai puțin ipoteza unei invazii de buldozere Carville în Kurdistan, flancate de tancuri ale armatei turce...

— De acord, Crédoule, dar de aici până la a arunca în aer un Airbus cu juniorul Carville la bord... De altfel, la final, ce ar schimba asta, un atentat împotriva familiei de Carville?

— Și de ce nu o poveste de spionaj întortocheată? Lyse-Rose răpită înainte de plecarea Airbusului, sau sosii care iau avionul în locul familiei de Carville, înștiințată de proiectul de atentat...

Nazim a izbucnit iarăși în răs, mi-a dat o ditai scatoalca peste spinare și a comandat încă două rachiuri. Ne-am petrecut noaptea privind vapoarele cum treceau prin Cornul de Aur și vorbind la nesfârșit despre caz. Au fost, de departe, cele mai bune momente ale investigației, când mă gândesc din nou. Primele luni. În Turcia. Cele mai frumoase amintiri ale mele. Apoi, începând cu vara anului 1982, șederile în Turcia s-au mai rărit.

În 7 noiembrie 1982, eram însă în Turcia, de cincisprezece zile. Am aflat vestea după trei zile, de la Nazim. Mathilde de Carville nici măcar n-a avut tactul să mă anunțe. Pierre și Nicole Vitral fuseseră victimele unui accident, în Tréport, cu puțin înainte de răsăritul soarelui, în noaptea de sâmbătă spre duminică. Pierre nu s-a mai trezit niciodată. Nicole se zbătea încă între viață și moarte.

Ipoteza accidentului, văzută de la Istanbul, era greu de crezut.

Deformație profesională sau convingere intimă? În camera mea din hotelul Askoç, am fost cuprins pe neașteptate de teamă, o teamă groaznică, brutală. Pentru prima oară, îmi dădeam seama că a continua să lucrez la acest caz pentru familia de Carville, timp de ani întregi din viața mea, însemna să pierd toți acei ani... precum și pe cei care mi-ar mai rămâne.

Și totuși am continuat.

2 octombrie 1998, ora 11.52

Nation.

Marc își ridică privirea. Spinarea i se brobonise de sudoare.

Aici trebuia să schimbe metroul, să ia o linie spre suburbii.

Marc se trezi pe peron, cu caietul în mână, fără suflu, buimac. Se îndreptă spre banca din fața lui, închise caietul și-și deschise rucsacul. Răvășit.

7 noiembrie 1982...

Data îi rămăsese întipărită în memorie. O citise atât de adesea în toți acești ani, gravată pe mormântul bunicului lui, fiindcă nu